FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 22. FEBRUAR 1983 [1]

Høje Domstol.

I den sag, som ligger til grund for denne anmodning om præjudiciel afgørelse, er der rejst spørgsmål om lovligheden af at opkræve gebyrer for veterinærkontrol ved indførsel af fjerkræ til Italien i henhold til artikel 32 i Testo Unico nr. 1265 af 27. juli 1934 (GU RI nr. 168 af 9. 8. 1934).

Armando og Ottavio Leonelli anlagde i 1976 sag ved Tribunale di Trieste mod det italienske finansministerium med påstand om tilbagebetaling af de gebyrer, som ministeriet havde opkrævet ved indførsel af fjerkræ og fersk fjerkrækød fra Ungarn i perioden 1968-1975. De gjorde herved gældende, at de pågældende gebyrer var blevet opkrævet i strid med forbudet mod at opkræve nogen form for told eller afgifter med tilsvarende virkning i artikel 11, stk. 2, i Rådets forordning nr. 123/67/EØF af 13. juni 1967 om en fælles markedsordning for fjerkrækød (EFT 1967, s. 57).

Ifølge denne bestemmelse, som i det væsentlige svarer til artikel 11, stk. 2, i den nu gældende markedsordning for fjerkrækød (Rådets forordning nr. 2777/75 af 29. 10. 1975, EFT L 282 af 1. 11. 1975, s. 77), er

»[det] medmindre andet bestemmes i denne forordning eller Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. 2, træffer afvigende bestemmelser, ... forbudt

— at opkræve nogen form for told eller afgifter med tilsvarende virkning,

— at anvende nogen form for kvantitative restriktioner eller foranstaltninger med tilsvarende virkning ...

...«.

Tribunale di Trieste gav sagsøgerne medhold i deres påstand og tilpligtede finansministeriet at tilbagebetale sagsøgerne 23 938 555 lire. Appelinstansen stadfæstede førsteinstansens afgørelse, hvorefter finansministeriet kassationsankede dommen til Corte suprema di cassazione, som har forelagt sagen for Domstolen.

Corte suprema di cassazione, 1. afdeling for civile sager, udtaler i forelæggelseskendelsen af 15. maj 1981, at der, når henses til Domstolens dom i Wigeisagen [2], ikke kan afsiges dom efter Ottavio og Armando Leonelli's påstand, for så vidt angår gebyrer, som er opkrævet efter ikrafttrædelsen af Rådets direktiv 71/118 af 15. februar 1971 om sundhedsmæssige problemer i forbindelse med handel med fersk fjerkrækød (EFT 1971 I, s. 97). Domstolen fastslog således i dommen, at direktivets artikel 15 indeholder en lovmæssig undtagelse fra forbudet i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 123/67, hvorfor forbudet ikke længere kan gøres gældende for at hindre medlemsstaterne i ved Fællesskabets ydre grænser at opkræve gebyrer for gennemførelsen af veterinærkontrol ved indførslen af fersk fjerkrækød fra tredjelande, for så vidt denne kontrol ikke står

1 — Oversat fra tysk.

2 — Dom af 22. 1. 1980 i sag 30/79 — Land Berlin mod Wigei, Wild-Geflügel-Eier-Import GmbH & Co. KG — Sml. 1980, s. 151.

i misforhold til det tilsigtede formål, eller gebyrerne ikke åbenbart overstiger omkostningerne ved kontrollen.

På grund af sammenhængen mellem direktivets artikel 15, som bestemmer følgende:

»indtil fællesskabsbestemmelserne for indførsel af fersk fjerkrækød fra tredjelande træder i kraft, anvender medlemsstaterne over for denne indførsel bestemmelser, der mindst svarer til de, der følger af dette direktiv«,

og artikel 16, som fastsætter frister for at gennemføre direktivet i national ret, er det ifølge Corte suprema imidlertid spørgsmålet, om retten til at fravige forbudet mod at opkræve gebyrer for veterinærkontrol ud over de nævnte betingelser yderligere forudsætter, at medlemsstaten allerede har gennemført direktivet. Direktivet var ikke gennemført i Italien i den omhandlede periode.

Dette spørgsmål er efter rettens opfattelse så meget mere berettiget, som Domstolen i Simmenthal-dommen [1] statuerede, at Rådet i samhandelen med tredjelande kan fastsætte undtagelser fra forbudet mod opkrævning af gebyrer for veterinærkontrol under den forudsætning, *at* gebyrer har samme virkninger i alle medlemsstaterne på handelen med tredjelande, *at* de ikke overstiger de faktiske omkostninger ved kontrollen, og *at* undtagelserne først får virkning, *når* medlemsstaterne har opfyldt betingelserne herfor i overensstemmelse med direktiverne, som hjemler de pågældende undtagelser.

Følgelig har Corte suprema di cassazione, 1. afdeling for civile sager, udsat sagen og i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt Domstolen følgende fortolkningsspørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»Kan undtagelsesbestemmelsen i artikel 15 fra forbudet mod opkrævning af andre former for told end de i den fælles toldtarif fastsatte eller nationale afgifter med tilsvarende virkning (jf. forordning nr. 123/67/EØF af 13. 6. 1967 om en fælles markedsordning for fjerkrækød) — og følgelig medlemsstaternes ret til fortsat at opkræve de pågældende gebyrer — kun gøres gældende, hvis medlemsstaterne allerede har udstedt de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser for at efterkomme direktivet?«

Min stillingtagen hertil er følgende:

1. Den nationale ret skal træffe afgørelse om, hvorvidt det er lovligt at opkræve gebyrer for veterinærkontrol ved indførsel af levende fjerkræ og — som fremført under den mundtlige forhandling — fersk fjerkrækød fra tredjelande. Retten går ligesom de første instanser — under hensyn til Domstolens faste praksis (Politi [2], Marimex I [3], Variola [4], Schroeder [5], Bauhuis [6],

1 — Dom af 28. 6. 1978, i sag 70/77 — Simmenthal SpA mod finansministeriet — Sml. 1978, s. 1453.

2 — Dom af 14. 12. 1971 i sag 43/71 — Politi sas mod Den italienske Republiks finansministerium — Sml. 1971, s. 319.

3 — Dom af 7. 3. 1972 i sag 84/71 — SpA Marimex mod Den italienske Republiks finansministerium — Sml. 1972, s. 31.

4 — Dom af 10. 10. 1973 i sag 34/73 — F.lli Variola SpA mod Amministrazione italiana delle Finanze — Sml. 1973, s. 981.

5 — Dom af 9. 7. 1975 i sag 21/75 — I. Schroeder KG mod Oberstadtdirektor der Stadt Köln — Sml. 1975, s. 905.

6 — Dom af 25. 1. 1977 i sag 46/76 — W.J.G. Bauhuis mod den nederlandske stat — Sml. 1977, s. 5.

Simmenthal [1] og Wigei [2]) — med rette ud fra, at de af medlemsstaterne ved indførsel fra tredjelande *ensidigt* opkrævede gebyrer for veterinærkontrol ligesom de tilsvarende gebyrer, som opkræves i samhandelen inden for Fællesskabet, principielt må anses som *afgifter med tilsvarende virkning som told.* Domstolen har således gentagne gange udtalt og udtrykkeligt fastslået, at de i markedsordningerne indeholdte forbud, som forbudet i artikel 11, stk. 2, og artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 123/67, hviler på samme betragtninger som EØF-traktatens artikel 9 ff., og at der herved ikke er grundlag for at sondre mellem samhandelen inden for Fællesskabet og samhandelen med tredjelande.

Bortset fra afgifter, der som led i et internt afgiftssystem ikke er omfattet af begrebet afgifter med tilsvarende virkning som told, kan gebyrer for veterinærkontrol under hensyn til denne praksis derfor kun opkræves i samhandelen med tredjelande, når kontrollen enten er harmoniseret inden for Fællesskabet, eller når markedsordningen selv, som det er tilfældet i den omhandlede artikel 11, stk. 2, med henblik på tredjelandshandelen, indeholder undtagelsesbestemmelser fra forbudet. Da afskaffelsen af afgifter med tilsvarende virkning som told inden for samhandelen med tredjelande hviler på en anden målsætning og et andet retsgrundlag end de bestemmelser, som ligger til grund for forbudet mod sådanne afgifter i samhandelen inden for Fællesskabet, har Domstolen i Simmenthal-sagen [1] udtrykkeligt fastslået gyldigheden af sådanne undtagelsesbestemmelser i markedsordningerne.

I Wigei-sagen [2] fastslog Domstolen følgelig, at artikel 15 i direktiv 71/118, som også er genstand for nærværende præjudicielle sag, udgør en undtagelse fra det til medlemsstaterne rettede forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told i den i artikel 11, stk. 2, i forordningerne nr. 123/67 og 2777/75 forudsatte betydning.

I betragtning af denne praksis skal det dernæst med henblik på anvendelsesområdet for direktivets artikel 15 først undersøges, om en medlemsstat inden udløbet af den i direktivet fastsatte frist til gennemførelse af direktivets bestemmelser, og inden der er truffet passende gennemførelsesforanstaltninger, kan påberåbe sig undtagelsesbestemmelsen. Hvis dette er tilfældet, må det med henblik på artikel 15's saglige gyldighedsområde efterprøves, om bestemmelsen ikke kun — som dens ordlyd synes at vise — gælder ved indførsel af fersk fjerkrækød, men også ved indførsel af levende fjerkræ fra tredjelande.

2. Med hensyn til spørgsmålet, om artikel 15 i direktiv 71/118 finder anvendelse, anfører Armando Leonelli, der har afgivet indlæg under sagens behandling for Domstolen, at denne undtagelsesbestemmelse under hensyn til Domstolens praksis vedrørende spørgsmålet om direktivers direkte virkning først kan gøres gældende, når medlemsstaterne har gennemført direktivet. Harmoniseringsdirektiv 71/118, som bl.a. med hensyn til gennemførelsesfristen blev afgørende ændret ved Rådets direktiv 75/431/EØF

1 — Dom af 28. 6. 1978 i sag 70/77 — Simmenthal SpA mod finansministeriet — Sml. 1978, s. 1453.

2 — Dom af 22. 1. 1980 i sag 30/79 — Land Berlin mod Wigei, Wild-Geflügel-Eier-Import GmbH & Co. KG — Sml. 1980, s. 151.

af 10. juli 1975 (EFT L 192 af 24. 7. 1975, s. 6), er for så vidt hverken entydigt eller absolut, idet medlemsstaterne er overladt et vist skøn. Rådet har således indrømmet medlemsstaterne ret til at fravige de fastsatte frister med henblik på at kunne foretage de nødvendige tilpasninger. Følgelig fandt begge direktiver tidligst anvendelse i Italien fra 1. januar 1977, efter at de nationale lovbestemmelser var tilpasset de pågældende direktiver.

I modsætning hertil er den italienske regering og Kommissionen under hensyn til den omhandlede bestemmelses ordlyd og formål samt Domstolens praksis på området i det væsentlige enige om, at medlemsstaterne allerede fra direktivets ikrafttræden har været beføjet til at opkræve gebyrer for veterinærkontrol i samhandelen med tredjelande.

a) Jeg mener ligeledes, at allerede artikel 15's *ordlyd* og *placering* i direktiv 71/118 viser, at bestemmelsen, som udgør en undtagelse fra forbudet mod at opkræve afgifter med tilsvarende virkning som told, finder anvendelse, uanset om medlemsstaterne har sat de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet. Herved skal det først og fremmest bemærkes, at den pågældende bestemmelse findes i et direktiv, som ganske klart har til formål at harmonisere de i de enkelte medlemsstater gældende veterinærbestemmelser for fjerkrækød af hensyn til *samhandelen inden for Fællesskabet.* Derfor, og kun derfor, er de i artikel 16 fastsatte frister for medlemsstaternes gennemførelse af direktivet afpasset efter, om bestemmelserne angår samhandelen inden for Fællesskabet, eller om bestemmelserne angår handelen inden for en bestemt medlemsstats område. I modsætning hertil tages der i artikel 15 — som det fremgår af bestemmelsens ordlyd — hensyn til den omstændighed, at »fællesskabsbestemmelserne for indførsel af fersk fjerkrækød *fra tredjelande*« ikke var trådt i kraft på tidspunktet for direktivets udstedelse. Med henblik på dette endnu ikke harmoniserede område bestemmes det derfor, at medlemsstaterne i forbindelse med harmoniseringen af bestemmelserne om veterinærkontrol ved indførsel af varer fra tredjelande anvender bestemmelser, »der mindst svarer til de, der følger af dette direktiv«. Som Domstolen klart har fastslået i de allerede nævnte sager Simmenthal [1] og Wigei [2], finder denne bestemmelse ikke kun anvendelse på selve veterinærkontrollen, men også på de herved opkrævede gebyrer.

Som bestemmelsens ordlyd viser, er det herved principielt lagt til grund, at medlemsstaterne uanset forbudet i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 123/67 fortsat kan foretage veterinærkontrol *i samhandelen med tredjelande* og opkræve gebyrer

1 — Dom af 28. 6. 1978 i sag 70/77 — Simmenthal SpA mod finansministeriet — Sml. 1978, s. 1453.

2 — Dom af 22. 1. 1980 i sag 30/79 — Land Berlin mod Wigei, Wild-Geflügel-Eier-Import GmbH & Co. KG — Sml. 1980, s. 151.

herfor. Følgelig fastslog Domstolen i Wigei-sagen [1] udtrykkeligt, at

»det i artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 123/67 og nr. 2777/75 indeholdte forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told ikke kan gøres gældende for at hindre medlemsstaterne i ved Fællesskabets ydre grænser at opkræve gebyrer for gennemførelsen af sundhedskontrol ved indførsel af fersk fjerkrækød hidrørende fra tredjelande« (præmis 10).

Vedrørende spørgsmålet om gebyrernes størrelse fastslog Domstolen videre, at det af affattelsen af artikel 15 fremgår,

»at denne bestemmelse tillader strengere kontrol ved de ydre grænser end den kontrol, som direktivet foreskriver for samhandelen inden for Fællesskabet« (præmis 14).

Domstolen udtalte herved videre, at fællesskabsretten ikke forpligter medlemsstaterne til at udvise samme grad af tillid over for tredjelande som den, der på grundlag af direktivet skal kendetegne forholdet mellem medlemsstaterne.

For så vidt muligt at sikre, at opkrævningen af gebyrer ved *de ydre grænser* sker efter fælles kriterier, har Domstolen sat en *øvre grænse* for medlemsstaternes skøn og i denne forbindelse fastslået,

»at det vil ligge uden for anvendelsesområdet for den i artikel 11, stk. 2, i de ovennævnte forordninger nr. 123/67 og nr. 2777/75 tilladte undtagelse, hvis sundhedskontrollen ved Fællesskabets ydre grænser er åbenbart uforholdsmæssig i forhold til det forfulgte mål, eller hvis gebyrerne klart overstiger omkostningerne ved kontrollen« (præmis 12).

Endelig fastsætter artikel 15 en *nedre grænse* for den af medlemsstaterne ved indførsel fra tredjelande gennemførte veterinærkontrol samt de herved opkrævede gebyrer.

Som fastslået af Domstolen i Wigei-sagen [1] med henblik på denne bestemmelse og i Simmenthal-sagen [2] med henblik på den tilsvarende bestemmelse i Rådets direktiv 64/433 af 26. juni 1964 om sundhedsmæssige problemer vedrørende handelen med fersk kød inden for Fællesskabet (EFT 1963-1964, s. 175), har bestemmelserne det særlige formål

»*foreløbigt* — indtil fællesskabsordningen med sundhedskontrol for indførsel af fersk kød hidrørende fra tredjelande er gennemført — at opstille *en regel for de nationale ordninger med sundhedskontrol, som er forblevet i kraft* ... [for] at forhindre, at disse nationale ordninger er mindre strenge eller mindre byrdefulde ... end den kontrolordning, som er foreskrevet i direktivet vedrørende samhandelen inden for Fællesskabet«.

Sådanne bestemmelser skal altså, som Domstolen har understreget, forhindre konkurrenceforvridninger, idet formålet hermed er at sikre, at erhvervsdrivende, som bringer fersk EF-kød på markedet, ikke stilles ringere end konkurrenter, som indfører kød fra tredjelande.

1 — Dom af 22. 1. 1980 i sag 30/79 — Land Berlin mod Wigei, Wild-Geflügel-Eier-Import GmbH & Co. KG — Sml. 1980, s. 151.

2 — Dom af 28. 6. 1978 i sag 70/77 — Simmenthal SpA mod finansministeriet — Sml. 1978, s. 1453.

Den pågældende bestemmelse skal således sikre *princippet om fællesskabspræference,* idet formålet hermed er at undgå, at medlemsstaterne ved import af varer fra tredjelande, for hvilke varer der i samhandelen inden for Fællesskabet gælder fælles veterinærbestemmelser, anvender regler, som *ikke* opfylder den i harmoniseringsdirektiverne tilstræbte norm, da sådanne varer i princippet ikke kan underkastes yderligere kontrol ved grænseoverskridelser inden for Fællesskabet. I modsætning til samhandelen inden for Fællesskabet, hvor varer fra andre medlemsstater skal sikres med forskelsbehandling, er det formålet med denne bestemmelse at udelukke en *begunstigelse af tredjelandsvarer.*

Imidlertid følger det af artikel 15's målsætning, at alene overholdelsen af den i bestemmelsen nævnte nedre grænse, som er uden betydning for behandlingen af hovedsagen, er afhængig af medlemsstaternes gennemførelse af direktivet. Derimod er medlemsstaterne beføjede til at opkræve gebyrer for veterinærkontrol ved indførsel af fersk fjerkrækød fra tredjelande uafhængig af direktivets gennemførelse. En sådan kompetence har eksisteret, siden undtagelsesbestemmelsen i artikel 15 trådte i kraft, dvs. fra meddelelsen af direktiv 71/118 til medlemsstaterne.

b) Endelig kan der heller ikke — i modsætning til Armando og Ottavio Leonelli's opfattelse — udledes noget andet resultat af Simmenthal-dommen [1]. Denne sag, som drejede sig om opkrævning af gebyrer for veterinærkontrol ved indførsel af oksekød fra Uruguay, var kendetegnet ved, at der ud over det i markedsordningen for oksekød indeholdte forbud mod afgifter med tilsvarende virkning som told dels fandtes to rådsforordninger om kontrol med kvægsygdomme i *samhandelen* med oksekød *inden for Fællesskabet,* dels — i modsætning til nærværende sag — en rådsforordning om kontrol med kvægsygdomme ved indførsel af oksekød fra *tredjelande.* Med hensyn til den nationale rets spørgsmål, om bestemmelserne i sidstnævnte direktiv skulle fortolkes således, at de bemyndiger medlemsstaterne til at indføre veterinærpolitimæssige gebyrer for varer importeret fra tredjelande, og da fra hvilket tidspunkt, kendte Domstolen for ret, at den *med hjemmel i EF-bestemmelser* gennemførte opkrævning af gebyrer for veterinærkontrol ved indførsel fra tredjelande er gyldig, såfremt det drejer sig om afgifter, der har samme virkning i alle medlemsstaterne for den pågældende handel med tredjelande. Da direktivet omhandlede indførelsen af fælles regler for veterinærkontrol, hvis nærmere regler efter omstændighederne skulle fastsættes af enten Rådet, Kommissionen eller medlemsstaterne, fastslog Domstolen med rette, at denne undtagelse først kan få virkning, når medlemsstaterne har fået mulighed for at gennemføre den i direktivet omhandlede kontrol i overensstemmelse med direktivets bestemmelser.

Nærværende sag adskiller sig imidlertid netop herfra, for så vidt veterinærkontrollen og de hermed forbundne gebyrer i samhandelen med tredjelande ikke er

1 — Dom af 28. 6. 1978 i sag 70/77 — Simmenthal SpA mod finansministeriet — Sml. 1978, s. 1453.

harmoniseret, og der kun er udstedt tilsvarende fællesskabsbestemmelser for samhandelen inden for Fællesskabet. Hvis medlemsstaternes ret til ifølge artikel 15 i direktiv 71/118 at opkræve gebyrer i tredjelandshandelen gøres afhængig af gennemførelsen af direktivet, som omhandler samhandelen inden for Fællesskabet, vil det som rigtigt anført af den italienske regering og Kommissionen i strid med princippet om fællesskabspræference i sidste instans føre til, at varer fra tredjelande, som er bragt i omsætning på det fælles marked via en medlemsstat, som endnu ikke har gennemført direktivet, stilles mere fordelagtigt end varer fra medlemsstater, i hvilke direktivet allerede er gennemført.

Med henblik på gennemgangen af dette anbringende må det først bemærkes, at både levende fjerkræ og fersk fjerkrækød ifølge artikel 1 i forordning nr. 123/67 er omfattet af den ved forordningen indførte fælles markedsordning for fjerkrækød. Følgelig falder indførsel af begge varer fra tredjelande ind under anvendelsesområdet for artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 123/67, hvorefter opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told, medmindre andet bestemmes i forordningen eller Rådet på forslag af Kommissionen efter afstemningsmåden i traktatens artikel 43, stk. 2, træffer afvigende bestemmelser, er forbudt. Som påvist indeholder artikel 15 en sådan undtagelsesbestemmelse »for indførsel af fersk fjerkrækød fra tredjelande«. Denne bestemmelse findes yderligere i det direktiv, som udtrykkeligt har til formål at fjerne forskellene i medlemsstaternes veterinærbestemmelser for *fersk fjerkrækød.*

3. Efter at det således er fastslået, at medlemsstaterne har ret til at opkræve gebyrer for veterinærkontrol ved indførsel af fersk fjerkrækød fra tredjelande ifølge artikel 15 i direktiv 71/118, skal det afslutningsvis blot undersøges, om denne undtagelse fra forbudet mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told i artikel 11, stk. 2, i markedsordningen for fjerkrækød ligeledes, som den italienske regering mener, finder anvendelse på *indførsel af levende fjerkræ fra tredjelande.* Den italienske regering anfører herved, at artikel 15, når den ses i sammenhæng med markedsordningen for fjerkrækød, artikel 11 i direktiv 71/118 og direktivets sidste betragtning, skal fortolkes vidt trods bestemmelsens ordlyd. Disse bestemmelser skelner således ikke mellem levende fjerkræ og fersk fjerkrækød, navnlig ikke for så vidt angår veterinærkontrol.

Det fremgår imidlertid både af markedsordningen for fjerkrækød, jf. forordningerne nr. 123/67 og nr. 2777/75, og harmoniseringsdirektiverne 71/118 og 75/431, at Rådet altid klart har sondret mellem levende fjerkræ og fjerkrækød. Allerede af denne grund kan den omstændighed, at artikel 15 ikke nævner levende fjerkræ, næppe tilskrives en fejl fra Rådets side.

Imod den italienske regerings opfattelse taler videre den almindelige regel, som gentagne gange er kommet til udtryk i Domstolens praksis, at undtagelser fra almindelige grundsætninger skal fortolkes snævert.

Ikke mindst står formålet med artikel 15, som — efter at medlemsstaternes veterinærbestemmelser for handel med *fjerkrækød* inden for Fællesskabet er blevet harmoniseret — skal hindre en begunstigelse af tredjelandsvarer, i vejen for en vid fortolkning eller analog anvendelse af bestemmelsen på indførsel af levende fjerkræ fra tredjelande. Herved må det tages i betragtning, at kontrollen med levende fjerkræ, hverken for så vidt angår samhandelen inden for Fællesskabet eller tredjelandshandelen, er harmoniseret.

For sådanne varer, for hvilke der hverken i samhandelen inden for Fællesskabet eller i samhandelen med tredjelande er foretaget tilpasninger, kommer imidlertid — som det bl.a. fremgår af Neumann-dommen [1] og Ludwig-dommen [2] — det i markedsordningen indeholdte forbud mod opkrævning af afgifter med tilsvarende virkning som told til anvendelse med det resultat, at der ikke for sådanne varer kan opkræves kontrolgebyrer, medmindre opkrævningen, som fastslået af Domstolen i Schroeder-sagen [3], sker som led i en indenlandsk gebyrordning, som på samme måde omfatter indenlandske varer.

4. Følgelig foreslår jeg, at Domstolen besvarer det forelagte spørgsmål således:

a) Den i artikel 15 i Rådets direktiv 71/118 af 15. februar 1971 (EFT 1971 I, s. 97) fastsatte undtagelsesbestemmelse fra forbudet mod opkrævning af anden form for told end den i den fælles toldtarif fastsatte samt afgifter med tilsvarende virkning finder anvendelse for indførsel af fersk fjerkrækød fra tredjelande fra direktivets meddelelse til de enkelte medlemsstater, uanset om medlemsstaterne har sat de nødvendige administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet.

b) Undtagelsesbestemmelsen finder ikke anvendelse for indførsel af levende fjerkræ fra tredjelande.

1 — Dom af 5. 7. 1978 i sag 137/77 — byen Frankfurt am Main mod Firma Max Neumann — Sml. 1978, s. 1623.

2 — Dom af 5. 7. 1978 i sag 138/77 — Firma Hermann Ludwig mod Freie und Hansestadt Hamburg — Sml. 1978, s. 1645.

3 — Dom af 9. 7. 1975 i sag 21/75 — I. Schroeder KG mod Oberstadtdirektor der Stadt Köln — Sml. 1975, s. 905.